

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
ותנא, מאי שנא פסח דקרי ליה קרבן יחיד, ומאי שנא חגיגה דקרי לה קרבן ציבור? אי משום דאתי בכנופיא, פסח נמי אתי בכנופיא?	רב הונא בריה דרב יהושע לרבא:									⚡	◊	נא						
איכא פסח שני, דלא אתי בכנופיא.	[רבא]									!	◊	נא						
אם כן, יהא דוחה את השבת ואת הטומאה?	אמר ליה: [רב הונא בריה דרב יהושע]									⚡	◊	נא						
אין, כמאן דאמר דחי.	אמר ליה: [רבא]									!		נא						
פסח שני דוחה את השבת, ואינו דוחה את הטומאה.	דתניא: [ת"ק]									◆	■	!	◊	נא				
אף דוחה את הטומאה.	רבי יהודה:									◆	■	!	◊	נא				
מאי טעמא דתנא קמא?										^				נא				
מפני טומאה דחיתו, ויעשה בטומאה?	אמר לך: [ת"ק]									!			◊	נא				
אמר קרא (במדבר ט) ככל חקת הפסח יעשו אתו - ואפילו בטומאה. התורה החזירה עליו לעשותו בטהרה, לא זכה - יעשנו בטומאה.	ורבי יהודה אמר לך:									!			◊	נא				
ותיפוק לי (ויקרא טז) דאשר לו אמר רחמנא, משלו הוא מביא													⚡	◊	נא			
אשר לו - משלו הוא מביא ולא משל ציבור.	דתניא:												■	⚡	נא			
יכול לא יביא משל ציבור, שאין הציבור מתכפרין בו, אבל יביא משל אחיו הכהנים, שהרי אחיו הכהנים מתכפרים בו													⚡	⚡	נא			
תלמוד לומר אשר לו.													!	⚡	נא			
יכול לא יביא, ואם הביא כשר													⚡	⚡	נא			
תלמוד לומר שוב (ויקרא טז) אשר לו, שנה הכתוב עליו לעכב.													!	⚡	נא			
וליעטמיה, אחיו הכהנים אי לאו דקנו בגויה היכי מכפר להו? אלא, שאני בי גזא דאהרן דאפקריה רחמנא גבי אחיו הכהנים, הכא גבי תמורה נמי שאני בי גזא דאהרן דאפקריה רחמנא גבי אחיו הכהנים ויש לומר דמתכפרא בקביעותא.													!	◊	נא			
היה מהלך בהיכל עד שמגיע לבין שתי הפרוכות המבדילות בין הקדש ובין קדש הקדשים, וביניהן אמה.	[תנא קמא]												◆	■	⚡	נא		
לא היתה שם אלא פרוכת אחת בלבד, שנאמר (שמות כו) והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים.	רבי יוסי:												◆	■	⚡	נא		
שפיר קאמר להו רבי יוסי לרבנן														⚡	נא			
הני מילי - במשכן, אבל במקדש שני, כיון דלא הואי אמה טרקסין, ובמקדש ראשון הוא דהואי, ואיסתפקא להו לרבנן בקדושתיה אי כלפנים אי כלחוץ, ועבוד שתי פרוכות.	ורבנן אמרי לך:													!	◊	נא		
בין המזבח למנורה היה מהלך, דברי רבי יהודה	תנו רבנן: [רבי יהודה]													◆	■	⚡	נא	
בין שלחן למזבח.	רבי מאיר:													◆	■	⚡	נא	
בין שלחן לכותל.	יש אומרים:													◆	■	⚡	נא	
מאן יש אומרים?														^			נא	
רבי יוסי היא	רב חסדא:													!	◊	נא		
פיתחא בצפון קאי.	דאמר: [רבי יוסי]													◆	■	!	◊	נא
פיתחא בדרום קאי.	ורבי יהודה אמר לך:													◆	■		◊	נא
ורבי מאיר כמאן סבירא ליה?														^		◊	נא	
אי כרבי יהודה סבירא ליה														!			נא	

Talmud Navigator

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת-story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ניעול כרבי יהודה									ז			נא:	
אי כרבי יוסי סבירא ליה									!			נא:	
ניעול כרבי יוסי									ז			נא:	
לעולם כרבי יוסי סבירא ליה									!		◇	נא:	
שולחנות צפון ודרום מונחין ומפסקא ליה שלהן, ולא מתעייל ליה.	ואמר לך: [רבי מאיר]								!	■	◇	נא:	
לעולם מזרח ומערב מונחין. ומשום שכונה לאו אורח ארעא למיעיל להדיא.	ואיבעית אימא: [רבי מאיר]								!	■	◇	נא:	
חביבין ישראל שלא הצריכן הכתוב לשליח.	ורבי יוסי אמר לך:								!	■	◇	נב.	
ורבי יהודה נמי, ניעול בין מנורה לכותל									ז			נב.	
משחרי מאניה.	[רבי יהודה]								!		◇	נב.	
אמה טרקסין לא הכריעו בו חכמים אי כלפנים אי כלחוץ.	רבי נתן:										■	◇	נב.
מאי טעמא?	מתקיף לה רבינא:								ז	^		נב.	
אילימא משום דכתיב (מלכים א' ו) והבית אשר בנה המלך שלמה לה' ששים אמה ארכו ועשרים רחבו ושלישים אמה קומתו וכתיב (מלכים א' ו) וארבעים באמה היה הבית הוא ההיכל לפני וכתוב (מלכים א' ו) ולפני הדביר עשרים אמה ארך ועשרים אמה רחב ועשרים אמה קומתו ולא ידעינן אמה טרקסין אי מהני עשרים, ואי מהני ארבעים.									!	ז	◇	נב.	
ודילמא, לא מהני עשרין ולא מהני ארבעין, וחללא קא חשיב, כותלים לא קא חשיב תדע, דכל היכא דקא חשיב כותלים חשיב ליה לדידיה									ז	ז	◇	נב.	
ההיכל מאה על מאה ברום מאה, כותל אולם חמש, והאולם אחת עשרה, כותל ההיכל שש, וארכו ארבעים אמה ואמה טרקסין, ועשרים אמה בית קדשי הקדשים, כותל ההיכל שש, והתא שש, וכותל התא חמש.	דתנן:								ז			נב.	
אלא: קדושתיה, אי כלפנים אי כלחוץ.									!		◇	נב.	
(מלכים א' ו) ודביר בתוך הבית מפנימה הכין לתתן שם את ארון ברית ה'. היכי קאמר קרא? ודביר בתוך הבית מפנימה הכין לתתן שם או דילמא הכי קאמר ודביר בתוך הבית מפנימה?	היינו דאמר רבי יוחנן, בעי יוסף איש הוצל:								^		◇	נב.	
ומי מספקא ליה?									ז			נב.	
חמש מקראות בתורה אין להן הכרע: שאת, משוקדים, מחר, ארור, וקם.	והתניא, איסי בן יהודה:								ז	■	◇	נב.	
הוא יוסף איש הוצל, הוא יוסף הבבלי, הוא איסי בן יהודה, הוא איסי בן גור אריה, הוא איסי בן גמליאל, הוא איסי בן - מהללאל. ומה שמו - איסי בן עקיבא שמן	והתניא:								ז	■	◇	נב:	
בדאורייתא ליכא, בדנביאי איכא.									!		◇	נב:	
ובדאורייתא ליכא?									ז			נב:	
(שמות כד) וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת כבשים, ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים, או דילמא אידי ואידי פרים?	והא איכא דבעי רב חסדא:								ז	^	◇	נב:	
לרב חסדא מספקא ליה, לאיסי בן יהודה - פשיטא ליה.									!		◇	נב:	
החיצונה היתה פרופה מן הדרום, ופנימית מן הצפון, מהלך ביניהן עד שמגיע לצפון, הגיע לצפון הופך פניו לדרום, מהלך לשמאלו עם הפרוכת עד שהוא מגיע לארון.											■	מ	
הגיע לארון, נותן את המחטה בין שני הבדים.											■	נב:	
צבר את הקטרת על גבי גחלים, ונתמלא כל הבית כולו עשן.											■	נב:	
יצא ובא לו בדרך בית כניסתו, ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון. ולא היה מאריך בתפלתו, שלא להבעית את ישראל.											■	נב:	
במאי עסקינן?											^	◇	נב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ימא-הוציאו לו	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אילימא במקדש ראשון													◊ !
מי הוּו פרוכת?													◊ ?
אלא במקדש שני													◊ !
מי הוּו ארון?													◊ ?
משנגנו ארון נגזוה עמו צנצנת המן, וצלוחית שמן המשחה, ומקלו של אהרן ושקדיה ופרחיה, וארגז ששגרו פלשתים דורון לאלהי ישראל, שנאמר (שמואל א' ו) וכלי הזהב אשר השבתם לו אשם תשימו בארגז מצדו ושלחתם אתו והלך.		והתניא:											◊ ? ■
ומי גנזו													◊ ^
יאשיהו גנזו.													◊ !
מה ראה שגנזו													◊ ^
ראה שכתוב (דברים כח) יולך ה' אתך ואת מלכך אשר תקים עליך עמד וגנזו, שנאמר (דברי הימים ב' לה) ויאמר ללויים המכבינים לכל ישראל הקדושים לה' תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דויד מלך ישראל אין לכם משא בכתף עתה עבדו את ה' אלהיכם ואת עמו ישראל.													◊ !
אתיא שמה שמה, ואתיא דרת דרת, ואתיא משמרת משמרת.		ואמר רבי אלעזר:											◊ ! ■
לעולם במקדש שני, ומאי הגיע לארון - מקום ארון.													◊ !
והא קתני נתן את המחטה לבין שני הבדים													◊ ?
אימא: כבין שני הבדים.													◊ !
צבר את הקטרת על גבי גחלים.													◊ ■ <
תנן כמאן דאמר צובר.													◊ ■
צובר פנימה, שהיא חוצה לו.		תני חדא:											◊ ■ ◆
צובר חוצה, שהיא פנימה לו.		ותני אידך:											◊ ■ ◆
תנאי היא.		אביי:											◊ ■
מסתברא כמאן דאמר פנימה שהיא חוצה לו		ואמר אביי:											◊ ■
מלמדיו אותו: הזהר שלא תתחיל מפניך שמה תכוה.		דתנן:											◊ ■ ■
(ויקרא טז) ונתן את הקטרת על האש לפני ה' - שלא יתקן מבחוץ ויכניס, להוציא מלבן של צדוקן שאומרים יתקן מבחוץ ויכניס.		תנו רבנן:											◊ ■
מאי דרוש?													◊ ^
(ויקרא טז) כי בענן אראה על הכפרת - מלמד שיתקן מבחוץ ויכניס.													◊ !
והלא כבר נאמר ונתן את הקטרת על האש לפני ה'.		אמרו להם חכמים:											◊ ?
אם כן מה תלמוד לומר כי בענן אראה על הכפרת - מלמד שנתן בה מעלה עשן.													◊ ■
ומניין שנתן בה מעלה עשן, שנאמר (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת את הכפרת. הא לא נתן בה מעלה עשן, או שחיסר אחת מכל סמניה - חייב מיתה.													◊ ■
ותיפוק ליה דקא מעייל ביאה ריקנית													◊ ?
הכא במאי עסקינן - כגון ששגג בביאה, והויד בהקטרה.		רב ששת:											◊ !
אפילו תימא הזיד בזו ובזו, כגון דעייל שתי הקטרות, אחת שלימה ואחת חסירה. אביאה לא מיחייב - דהא עייל ליה שלימה, אהקטרה מיחייב - דקא מקטר קטורת חסירה.		רב אשי											◊ !
ומניין שנתן בה מעלה עשן - תלמוד לומר וכסה.		אמר מר:											◊ ■ <
קרא לקרא?													◊ ?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר
מימרא	מאן דאמר

		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי קאמר: אין לי אלא עלה מעלה עשן, עיקר מעלה עשן מניין? תלמוד לומר וכסה.	רב יוסף:											◊
והא איפכא תניא	אמר ליה אביי:								ז			◊
נתן בה עיקר מעלה עשן, היה מתמר ועולה כמקל עד שמגיע לשמי קורה. כיון שהגיע לשמי קורה - ממשמש ויורד בכותלים עד שנתמלא הבית עשן, שנאמר (ישעיהו ו) והבית ימלא עשן.	דתניא:								ז			◊
הכי קאמר, אין לי אלא עיקר מעלה עשן, עלה מעלה עשן מניין? תלמוד לומר וכסה.	אלא אמר אביי:								!			◊
אין לי אלא אהל מועד שבמדבר, שילה ובית עולמים מניין? תלמוד לומר וכסה.	רב ששת:								!			◊
האי (ויקרא טז) מוכן יעשה לאהל מועד השכן אתם נפקא									ז			◊
אלא, הכי קאמר: אין לי אלא ביום הכפורים, בשאר ימות השנה מניין - תלמוד לומר וכסה.									!			◊
חד - למצוה, וחד - לעכב	רב אשי:								!			◊
חד - לעונש, וחד - לאזהרה.	רבא:								!			◊
ולא ימות - עונש, כי בענן אראה - אזהרה.	תניא, רבי אליעזר:								■	■		◊
יכול יהיו שניהם אמורין קודם מיתת בני אהרן									ז			◊
תלמוד לומר (ויקרא טז) אחרי מות שני בני אהרן									!			◊
יכול יהיו שניהם אמורים אחר מיתת שני בני אהרן									ז			◊
תלמוד לומר כי בענן אראה על הכפרת.									!			◊
הא כיצד?									ז			◊
אזהרה קודם מיתה, ועונש אחר מיתה.									!			◊
מאי תלמודא?									ז			◊
אמר קרא כי בענן אראה - ועדיין לא נראה.	רבא:								!			◊
ואלא מאי טעמא איענוש?									ז			◊
לא מתו בני אהרן אלא על שהורו הלכה בפני משה רבן.	כדתניא, רבי אליעזר:								!	■		◊
מאי דרוש?									^			◊
(ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח - אף על פי שהאש יורד מן השמים, מצוה להביא מן ההדיוט.									!			◊
יצא ובא לו דרך כניסתו.												◊
מנא הני מילי?												^
אמר קרא (דברי הימים ב' א) ויבא שלמה לבמה אשר בגבעון ירושלים, וכי מה ענין גבעון אצל ירושלים? אלא מקושי יציאתו מגבעון לירושלים לביאתו מירושלים לגבעון. מה ביאתו מירושלים לגבעון - פניו כלפי במה כדרך ביאתו, אף יציאתו מגבעון לירושלים - פניו כלפי במה כדרך ביאתו.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:								!			◊
וכן כהנים בעבודתן, ולוים בדוכנן, וישראל במעמדן, כשהן נפטרין - לא היו מחזירין פניהן והולכין, אלא מצדין פניהן והולכין, וכן תלמיד הנפטר מרבו לא יחזיר פניו וילך, אלא מצדד פניו והולך.												◊
כי הא דרבי אלעזר, כד הוה מיפטר מיניה דרבי יוחנן, כד הוה בעי רבי יוחנן לסגויי הוה גחזין קאי רבי אלעזר אדוכתיה, עד דהוה מיכסי רבי יוחנן מיניה וכד הוה בעי רבי אלעזר לסגויי, הוה קא אזיל לאחוריה עד דמכסי מיניה דרבי יוחנן												◊
רבא כד הוה מיפטר מיניה דרב יוסף הוה אזיל לאחוריה, עד דמנגפן כרעיה ומתווסן אסקופתא דבי רב יוסף דמא.												◊
הכי עביד רבא.	אמרו ליה לרב יוסף:											◊
יהא רעוא דתרום רישך אכולה כרכא	אמר ליה: [רב יוסף]											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יומא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המתפלל צריך שיפסיע שלש פסיעות לאחוריו, ואחר כך יתן שלום.	רבי אלכסנדר אמר רבי יהושע בן לוי:											ג
כיון שפסע שלש פסיעות לאחוריו - התם איבעיא ליה למיקם, משל לתלמיד הנפטר מרבו, אם חוזר לאלתר - דומה לכלב ששב על קיאו.	אמר ליה רב מרדכי:											ג
המתפלל צריך שיפסיע שלש פסיעות לאחוריו, ואחר כך יתן שלום. ואם לא עשה כן - ראוי לו שלא התפלל.	תניא נמי הכי:											ג
שנותן שלום לימין ואחר כך לשמאל, שנאמר (דברים לג) מימינו אש דת למו ואומר (תהלים צא) יפל מצדך אלף ורבבה מימינך.	משום רב שמעיה אמרו:											ג
מאי ואומר?												ג
וכי תימא: אורחא דמילתא היא למיתב בימין, תא שמע יפל מצדך אלף ורבבה מימינך.												ג
רבא חזייה לאבוי דיהיב שלמא לימינא ברישא.												ג
מי סברת לימין דידך? לשמאל דידך קא אימנא, דהוי ימינו של הקדוש ברוך הוא.	אמר ליה: [רבא]											ג
חזינא להו לאבוי ורבא דפסעי להו שלש פסיעות בכריעה אחת.	רב חייא בריה דרב הונא:											ג
ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון.												ג
מאי מצלי?												ג
יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שתהא שנה זו גשומה ושחונה.	רב אדא, תרוייהו משמיה רבא:											ג
שחונה מעליותא היא?												ג
אלא אימא: אם שחונה - תהא גשומה.												ג
לא יעדי עביד שולטן מדבית יהודה, ולא יהיו עמך ישראל צריכין לפרנס זה מזה, ולא תכנס לפניך תפלת עובדי דרכים.	רב אחא בריה דרבא מסיים בה משמיה דרב יהודה:											ג
רבי חנינא בן דוסא היה קא אויל באורחא, שדא מטרא עליה. אמר: רבונו של עולם, כל העולם כולו בנחת וחנינא בצער? פסק מיטרא. כי אתא לביתיה אמר: רבונו של עולם, כל העולם כולו בצער וחנינא בנחת. אתא מיטרא.	[רבי חנינא בן דוסא]											ג
מאי אהניא ליה צלותיה דכהן גדול לגבי רבי חנינא בן דוסא.	רבי יוסף:											ג
מעשה בכהן גדול אחד שהאריך בתפלתו, ונמנו אחיו הכהנים ליכנס אחריו. התחילו הם נכנסין והוא יוצא. אמרו לו: מפני מה הארכת בתפלתך? אמר להם: קשה בעיניכם שהתפללתי עליכם, ועל בית המקדש שלא יחרב. - אמרו לו: אל תהי רגיל לעשות כן, שהרי שנינו: לא היה מאריך בתפלתו, כדי שלא להבעית את ישראל.	תנו רבנן:											ג
משניטל ארון, אבן היתה שם מימות נביאים ראשונים ושתייה היתה נקראת, גבוה מן הארץ שלש אצבעות, ועליה היה נותן.												ג
נטל את הדם ממי שהיה ממרס בו, נכנס למקום שנכנס ועמד במקום שעמד, והזה ממנו אחת למעלה ושבע למטה, ולא היה מתכוון להזות לא למעלה ולא למטה אלא כמצליף. וכך היה מונה: אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע.												ג
יצא והניחו על כן הזהב שבהיכל. הביאו לו את השעיר, שחטו, וקבל במזרק את דמו, נכנס למקום שנכנס, ועמד במקום שעמד, והזה ממנו אחת למעלה ושבע למטה. וכך היה מונה: אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, וכו'.												ג
יצא והניחו על כן הזהב השני שבהיכל.	[ת"ק]											ג
לא היה שם אלא כן אחד בלבד.	רבי יהודה:											ג
נטל דם הפר והניח דם השעיר, והזה ממנו על הפרוכת שכנגד הארון מבחוץ, אחת למעלה ושבע למטה, ולא היה מתכוון וכו', וכך היה מונה וכו'.												ג
נטל דם השעיר והניח דם הפר, והזה ממנו על הפרוכת שכנגד הארון מבחוץ, אחת למעלה ושבע למטה וכו'.												ג
עירה דם הפר לתוך דם השעיר, ונתן את המלא בריקן.												ג

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משנגנו לא קתני, אלא משניטל.												
תנן כמאן דאמר ארון גלה לבבל.	[תנן]											
ארון גלה לבבל, שנאמר (דברי הימים ב' לו) ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנאצר ויבאהו בבבלה עם כלי חמדת בית ה'.	דתניא, רבי אליעזר:											
ארון גלה לבבל, שנאמר (ישעיהו לו) לא יותר דבר אמר ה' - אלו עשרת הדברות שבו.	רבי שמעון בן יוחאי:											
ארון במקומו נגנו, שנאמר (מלכים א' ח) ויראו ראשי הבדים מן הקדש על פני הדביר ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה.	רבי יהודה:											
ופליגא דעולא												
וכי מאחר שרבי אליעזר מלמדנו פעם ראשונה ושניה ארון גלה לבבל, ראשונה - הא דאמרן (דברי הימים ב' לו) ויבאהו בבבלה עם כלי חמדת בית ה', שניה מאי היא? דכתיב - (איכה א) ויצא מבט ציון כל הדרה. מאי כל הדרה - חדרה. אתה מאי אתה אומר?	דאמר עולא: שאל רבי מתאי בן חרש את רבי שמעון בן יוחאי ברומי:											
שאני אומר ארון במקומו נגנו, שנאמר (מלכים א' ח) ויראו ראשי הבדים וגו'.	אמר לו: [רבי שמעון בן יוחאי]											
מאי משמע?	רבה לעולא:											
דכתיב (מלכים א' ח) ויהיו שם עד היום הזה.	[עולא]											
וכל היכא דכתיב עד היום הזה לעולם הוא?	[רבה]											
והכתיב (שופטים א) ואת היבוסים ישב ירושלים לא הורישו בני בנימין וישב היבוסים את בני בנימין בירושלים עד היום הזה												
הכי נמי דלא גלו?												
חמשים ושתים שנה לא עבר איש ביהודה, שנאמר (ירמיהו ט) על ההרים אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר קינה כי נצתו מבלי איש עבר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד בהמה נדדו הלכו. בהמה בגימטריא חמשים ושתים הוו.	והתניא, רבי יהודה:											
שבע שנים נתקיימה גפרית ומלח בארץ ישראל.	ותניא, רבי יוסי:											
מאי טעמא דרבי יוסי - אתאי ברית ברית. כתיב הכא (דניאל ט) והגביר ברית לרבים שבוע אחד וכתיב התם (דברים כט) ואמרו על אשר עזבו את ברית ה' אלהי אבתם.	ואמר רבי יוחנן:											
הכא כתיב שם התם לא כתיב שם.	אמר ליה: [עולא]											
וכל היכא דכתיב שם לעולם הוא.												
(דברי הימים א' ד) ומהם מן בני שמעון הלכו להר שער אנשים חמש מאות ופלטיה ונעריה ורפיה ועזיאל בני ישעי בראשם ויכו את שארית הפלטה לעמלק וישבו שם עד היום הזה	מיתבי:											
וכבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל כל הארצות, שנאמר (ישעיהו י) ואסיר גבלות עמים ועתודותיהם שושתי												
תיובתא.												
ארון בלשכת דיר העצים היה גנוז.	רב נחמן, תנא: וחכמים אומרים:											
מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק, וראה רצפה משונה מחברותיה, ובא והודיע את חבריו, ולא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו, וידעו ביחוד ששם ארון גנוז.	רב נחמן בר יצחק, אף אנן נמי תנינא:											
מאי הוה עביד?												
מתעסק בקרדומו היה.	רבי חלבו:											
שני כהנים בעלי מומין היו מתליעין בעצים, ונשמטה קרדומו של אחד מהם ונפלה שם, ויצתה אש ואכלתו.	תנא דבי רבי ישמעאל:											
כתיב (מלכים א' ח) ויראו ראשי הבדים וכתיב (מלכים א' ח) ולא יראו החוצה - הא כיצד? - נראין ואין נראין.	רב יהודה רמי:											

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה- !</p>
---	---

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	תניא נמי הכי:											
ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו זזין ממקומן - תלמוד לומר ויארכו הבדים. יכול יהו מקרעין בפרוכת ויוצאין - תלמוד לומר ולא יראו החוצה. הא כיצד - דוחקין וכולטין ויוצאין בפרוכת, ונראין כשני דדי אשה, שנאמר (שיר השירים א) צרור המר דודי לי בין שדי ילין.	רב קטינא:											
בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללין להם את הפרוכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה, ואומרים להן: ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה.	מתיב רב חסדא:											
(במדבר ד) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש	ואמר רב יהודה אמר רב:											
בשעת הכנסת כלים לנרתק שלהם	רב נחמן:											
משל לכלה, כל זמן שהיא בבית אביה - צנועה מבעלה, כיון שבאתה לבית חמיה - אינה צנועה מבעלה.	מתיב רב חנא בר רב קטינא:											
מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק וכו'.	אמר ליה: [רב נחמן]											
נתגרשה קא אמרת, נתגרשה - חזרו לחיבתה הראשונה.	במאי עסקינן?											
אי נימא במקדש ראשון	מי הואי פרוכת?											
אלא במקדש שני	מי הוו כרובים?											
לעולם במקדש ראשון, ומאי פרוכת - פרוכת דבבי.	דאמר רבי זירא אמר רב:											
שלשה עשר פרוכות היו במקדש, שבעה כנגד שבעה שערים, שתיים אחת לפתחו של היכל ואחת לפתחו של אולם, שתיים בדביר, ושתיים כנגדן בעליה.	רב אחא בר יעקב:											
לעולם במקדש שני, וכרובים דצורתא הוו קיימי.	דכתיב (מלכים א' ו) ואת כל קירות הבית מסב קלע כרובים ותמרת ופטרי ציצים וצפה זהב מישר על המחקה											
וכתיב (מלכים א' ז) כמער איש וליות.	מאי כמער איש וליות?											
כאיש המעורה בלויה שלו.	רבה בר רב שילא:											
בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה, הוציאו לשוק ואמרו: ישראל הללו, שברכתן ברכה וקללתן קללה, יעסקו בדברים הללו? מיד הזילום, שנאמר (איכה א) כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערותה.	ושתייה היתה נקראת.											
שממנה הושתת העולם.	תנא:											
תנן כמאן דאמר מציון נברא העולם.	דתניא, רבי אליעזר:											
עולם מאמצעיתו נברא, שנאמר (איוב לח) בצקת עפר למוצק ורגבים ידבקו	רבי יהושע:											
עולם מן הצדדין נברא, שנאמר (איוב לו) כי לשלג יאמר הוי ארץ וגשם מטר וגשם מטרות עזו.	רבי יצחק:											
אבן ירה הקדוש ברוך הוא בים, ממנו נשתת העולם, שנאמר (איוב לח) על מה אדניה הטבעו או מי ירה אבן פנתה	חכמים:											
מציון נברא, שנאמר (תהלים נ) מזמור לאסף אל אלהים ה' ואומר מציון מכלל יפי - ממנו מוכלל יפיו של עולם.	תניא, רבי אליעזר הגדול:											
(בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. תולדות שמים - משמים נבראו, תולדות הארץ - מארץ נבראו.												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ק	ר	ש	ת	
מימרא	חכמים:																
אלו ואלו מציון נבראו, שנאמר מזמור לאסף אל אלהים ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבאו ואומר מציון מכלל יפי אלהים הופיע - ממנו מוכלל יופיו של עולם.																	
נטל את הדם ממי שממס בו וכו'																	
מאי כמצליף?																	
כמגנדנא.	מחוי רב יהודה:																
כשהוא מזה - אינו מזה על הכפורת אלא כנגד עוביה של כפורת. כשהוא מזה למעלה - מצדד ידו למטה, וכשהוא מזה למטה - מצדד ידו למעלה.	תנא:																
מנא הני מילי?																	
אמר קרא (ויקרא טז) והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת. לא יאמר למטה בשעיר, דלא צריך, דגמר ממטה דפר, למה נאמר - לאקושי על לפני: מה לפני דלאו על - אף על דלאו על.	רב אחא בר יעקב אמר רבי זירא:																
אדרבה, לא יאמר למעלה בפר דלא צריך, דגמר ממעלה דשעיר, למה נאמר - לאקושי לפני לעל. מה על - על ממש, אף לפני - על ממש																	
האי מאי? אי אמרת בשלמא למטה דשעיר לאקושי, למעלה דפר - מיבעי ליה לכדתנא דבי רבי אליעזר בן יעקב.																	
(ויקרא טז) על פני הכפרת קדמה - זה בנה אב: כל מקום שנאמר פני אינו אלא אלא קדים	דתנא דבי רבי אליעזר בן יעקב:																
אלא אי אמרת למעלה דפר לאקושי - למטה דשעיר למאי אתא?																	
והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת למדנו כמה למעלה בשעיר - אחת. למטה בשעיר אינו יודע כמה. הריני דן: נאמרו דמים למטה בפר, ונאמרו דמים למטה בשעיר, מה למטה בפר שבע - אף למטה בשעיר שבע.	תנו רבנן:																
או כלך לדרך זו: נאמרו דמים למעלה בשעיר, ונאמרו דמים למטה בשעיר, מה למעלה בשעיר - אחת, אף למטה בשעיר - אחת.																	
נראה למי דומה: דנין מטה ממטה, ואין דנין מטה מלמעלה.																	
אדרבה: דנין גופו מגופו, ואין דנין גופו מעלמא.																	
תלמוד לומר: (ויקרא טז) ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר שאין תלמוד לומר כאשר עשה ומה תלמוד לומר כאשר עשה - שיהיו כל עשיותיו שוות כשם שלמטה בפר שבע - כך למטה בשעיר שבע.																	
למדנו כמה למטה בפר ובשעיר - שבע, למעלה בפר אינו יודע כמה, והריני דן: נאמרו דמים למעלה בשעיר, ונאמרו דמים למעלה בפר. מה למעלה בשעיר - אחת, אף למעלה בפר - אחת.																	
או כלך לדרך זו: נאמרו דמים למטה בפר, ונאמרו דמים למעלה בפר, מה למטה בפר - שבע, אף למעלה בפר - שבע.																	
נראה למי דומה: דנין מעלה ממעלה, ואין דנין מעלה ממטה.																	
אדרבה: דנין גופו מגופו ואין דנין גופו מעלמא																	
תלמוד לומר ועשה את דמו כאשר עשה, שאין תלמוד לומר כאשר עשה ומה תלמוד לומר כאשר עשה - שיהיו כל עשיותיו שוות, כשם שלמטה בפר שבע - כך למטה בשעיר שבע, וכשם שלמעלה בשעיר אחת - כך למעלה בפר אחת.																	
אחת, אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושש, אחת ושבע, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]																
אחת, אחת ואחת, שתיים ואחת, שלש ואחת, ארבע ואחת, חמש ואחת, שש ואחת, שבע ואחת.	רבי יהודה:																
ולא פליגי' מר כי אתריה ומר כי אתריה.																	
דכולי עלמא מיהת הזאה ראשונה צריכה מנין עם כל אחת ואחת, מאי טעמא?																	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלא יטעה בהזאות.	רבי אלעזר:											◊ !
אמר קרא (ויקרא טז) ולפני הכפרת יזה שאין תלמוד לומר יזה ומה תלמוד לומר יזה - לימד על הזאה ראשונה שצריכה מנין עם כל אחת ואחת.	רבי יוחנן:											◊ !
מאי בינייהו?												⚡
איכא בינייהו דלא מנה, ולא טעה.												◊ !
יצא והניחו על כן הזהב שבהיכל.												■ <
לא היו שופרות לקיני חובה מפני התערובות.	תנן התם, רבי יהודה:											◊ ■
מאי מפני התערובות?												^
מפני תערובת חובה בנדבה.	רב יוסף:											◊ !
ונעביד תרי, ונכתוב עלייהו הי דחובה והי דנדבה.	אמר ליה אביי:											◊ ⚡
רבי יהודה לית ליה כתיבה.	[רב יוסף]											◊ !
לא היה שם אלא כן אחד בלבד.	דתנן, רבי יהודה:											◊ ! ■
תרי מאי טעמא לא												⚡ !
משום דמחלפי												! !
ונעביד תרי וליכתוב עלייהו הי דפר והי דשעיך												⚡ !
אלא: לרבי יהודה לית ליה כתיבה.												! !
שלוש עשרה שופרות היו במקדש, והיה כתוב עליהן: תקלין חדתין, ותקלין עתיקין, וקנינן, וגזלי עולה, ועצים, ולבונה, וזהב לכפורת, וששה לנדבה. תקלין חדתין - אלו שקלים של כל שנה ושנה, תקלין עתיקין - מי שלא שקל אשתקד ישקול לשנה הבאה, קנינן - הן תורין, גזלי עולה - הן בני יונה, וכולן עולות, דברי רבי יהודה	מיתיבי: [רבי יהודה]											◊ ⚡ ■
גזירה משום חטאת שמתו בעליה.	כי אתא רב דימי אמר, אמרי במערבא:											◊ !
ומי חיישינן?												⚡
השולח חטאתו ממדינת הים - מקריבין אותה, בחזקת שהוא קיים.	והתנן:											◊ ⚡ ■
אלא: משום חטאת שמתו בעליה ודאי.												◊ !
ונברור ארבעה זוזי, ונשדי במיא, והנך נישתרן												◊ ⚡
רבי יהודה לית ליה ברירה.												◊ !
מנא לך?												^
אילימא מהא, דתנן:												!
הלוקח יין מבין הכותיים ערב שבת עם חשכה, עומד ואומר: שני לוגין שאני עתיד להפריש - הרי הן תרומה, עשרה מעשר ראשון, תשעה מעשר שני, ומיחל ושותה מיד, דברי רבי מאיר.	■ [תנן] [רבי מאיר]											◊ !
אוסרין.	רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון:											◊ ■ !
אלמא: אין ברירה.												!
ממאי? דילמא שאני התם כדקתני טעמא												⚡
אי אתה מודה שמא יבקע הגוד ונמצא שותה טבלים למפרע?	אמרו לו לרבי מאיר:											⚡ ⚡
לכשיבקע.	ואמר להם: [רבי מאיר]											⚡ !
אלא, מדתני איו.												!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
אין אדם מתנה על שני דברים כאחד. אלא, אם בא חכם למזרח - עירובו למזרח, למערב - עירובו למערב. אבל לכאן ולכאן - לא.	דתני איו, רבי יהודה:	■	!									
מאי שנא לכאן ולכאן דלא - דאין ברירה, למזרח ומערב נמי - אין ברירה	והוינן בה:	?	!									
כשכבר בא חכם.	ואמר רבי יוחנן:	!	!									
והשתא דאמרינן לרבי יהודה אין ברירה, הא כתיבה אית ליה. יום הכפורים נמי, נעביד תרי, ונכתוב עלייהן משום חולשא דכהן גדול לאו אדעתיה.						?						
דאי לא תימא הכי, בלא כתיבה נמי - האי - נפיש, והאי - זוטר.							■					
וכי תימא לא מקביל ליה כוליה						?						
השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר, שנאמר (ויקרא ד) ואת כל דם הפר ישפך אל יסוד המזבח.	והאמר רב יהודה:	■	!									
וכי תימא: דילמא משתפיך מיניה						?						
האי חיור והאי סומק.										!		
אלא, משום חולשא דכהן גדול לאו אדעתיה.											■	
הכא נמי: משום חולשא דכהן גדול לאו אדעתיה.												■
ההוא דנחית קמיה דרבא												o
יצא והניחו על כן שני שבהיכל, נטל דם הפר והניח דם השעיר.	אמר: [ההוא]											■
חדא כרבנן וחדא כרבי יהודה?	אמר ליה: [רבא]											?
אימא: הניח דם השעיר ונטל דם הפר. והוה ממנו על הפרכת כנגד ארון מבחוץ.	[רבא]											■
(ויקרא טז) וכן יעשה לאהל מועד, מה תלמוד לומר? כשם שמזה לפני לפני - כך מזה בהיכל, מה לפני לפני - אחת למעלה ושבע למטה מדם הפר, כך מזה בהיכל. וכשם שלפני לפני אחת למעלה ושבע למטה מדם השעיר - כך מזה בהיכל.	תנו רבנן:											■
(ויקרא טז) השכן אתם בתוך טמאתם - אפילו בשעת שהן טמאים שכניה עמהם.												■
אמר ליה ההוא צדוקי לרבי חנינא: השתא ברי טמאים אתון, דכתיב (איכה א) טמאתה בשוליה.												o
תא חזי מה כתיב בהו (ויקרא טז) השכן אתם בתוך טמאתם, אפילו בזמן שהן טמאין - שכניה שרויה ביניהן.	אמר ליה: [רבי חנינא]											■
וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש?												?
האי הימנו ודבר אחר הוא, ולא הוי היקש.												!
הניחא למאן דאמר לא הוי היקש, אלא למאן דאמר הוי היקש - מאי איכא למימר?												?
מקומות הוא דגמרי מהדדי.												!
אי בעית אימא: חוץ מבפנים בחדא זימנא גמר.												!
כשהוא מזה, אינו מזה על הפרוכת אלא כנגד הפרוכת.	תנא:											■
אני ראייתה ברומי, והיו עליה כמה טיפי דמים של פר ושעיר של יום הכפורים.	רבי אלעזר ברבי יוסי:											o
ודילמא דפר העלם דבר של צבור ושעירי עבודה זרה הו?												?
דחזא דעבידי כסדרן.												!
ותנן נמי גבי פר העלם דבר של צבור כי האי גוונא:												■
כשהוא מזה - לא היו נוגעין בפרוכת, ואם נגעו - נגעו.	[תנן]											■

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אני ראיתיה ברומי, והיו עליה כמה טיפי דמים של פר העלם דבר של צבור ושעירי עבודה זרה.	רבי אלעזר ברבי יוסי:											◊
ודילמא דפר ושעיר של יום הכפורים נינהו?										ז		◊
דחזנהו דעבידי שלא כסדרן.										!		◊
נתערבו לו דמים בדמים, אמר רבא: נותן אחת למעלה ושבע למטה, ועולה לו לכאן ולכאן.	[רבא]											◻
אמרוה קמיה דרבי ירמיה												◊
בבלאי טפשאי? משום דדיירי בארעא דחשוכא אמרי שמעתא דמחשכין הא קא יהיב למעלה דשעיר, מקמי מטה דפר, והתורה אמרה (ויקרא טז) וכלה מכפר את הקדש: כלה דם הפר, ואחר כך כלה דם השעיר.	אמר: [רבי ירמיה]											◊
נותן אחת למעלה ושבע למטה לשם הפר, וחוזר ונותן אחת למעלה ושבע למטה לשם השעיר.	אלא אמר רבי ירמיה:											◻
נתערבו לו דמים בדמים במתנות האחרונות, סבר רב פפא קמיה דרבא למימר: נותן שבע למטה לשם פר ולשם שעיר, וחוזר ונותן אחת למעלה לשם שעיר.	[סבר רב פפא קמיה דרבא]											◻
עד השתא קרו לן טפשאי, והשתא טפשאי דטפשאי, דקא מגמרינן להו ולא גמירי. והא קא יהיב מטה דשעיר מקמי מעלה דשעיר, והתורה אמרה: תן למעלה ואחר כך למטה.	אמר ליה רבא:											◊
נותן שבע למטה לשם פר, וחוזר ונותן אחת למעלה ושבע למטה לשם שעיר.	אלא אמר רבא:											◻
נתערבו לו כוסות בכוסות - נותן, וחוזר ונותן, וחוזר ונותן שלשה פעמים.												◻
מקצת דמים נתערבו לו, ומקצת דמים לא נתערבו לו, פשיטא, כי יהיב - מודאין יהיב. מיהו, הנך שירים הוו וליסוד אזלי, או דילמא דחויין הוו ואזלי לאמה?												◊
אפילו למאן דאמר כוס אחד עושה חבירו שירים - הני מילי היכא דאי בעי למיתב מצי יהיב, אבל האי דאי בעי למיתב לא מצי יהיב - לא.	רב פפא:											◊
אדרבה, אפילו למאן דאמר כוס אחד עושה חבירו דחוי - הני מילי דדחיה בידיה, אבל האי דיהיב מיניה - לא.	רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא:											◊
למעלה הוא אומר (ויקרא ד) ואת דמו ישפך ולמטה הוא אומר (ויקרא ד) ואת כל דמה ישפך. מניין לחטאת שקבל דמה בארבע כוסות ונתן מזה אחת ומזה אחת שכולן נשפכין ליסוד - תלמוד לומר (ויקרא ד) ואת כל דמה ישפך. יכול אפילו נתן ארבע מתנות מאחת מהן - תלמוד לומר ואת דמו ישפך - הוא נשפך ליסוד, והן נשפכין לאמה.	דתניא: [ת"ק]											◻
מניין לחטאת שקבל דמה בארבע כוסות ונתן ארבע מתנות מאחד מהן שכולן נשפכין ליסוד - תלמוד לומר ואת כל דמה ישפך.	רבי אליעזר ברבי שמעון:											◻
ולרבי אליעזר ברבי שמעון, הא כתיב ואת דמו ישפך												◊
למעוטי שירים שבצואר בהמה.	רב אשי:											◊
עירה דם הפר לתוך דם השעיר.												◻
תנן כמאן דאמר מערבין לקרנות.												◻
מערבין	דאיתמר: רבי יאשיה ורבי יונתן - חד אמר:											◻
אין מערבין.	וחד אמר: [רבי יאשיה/רבי יונתן]											◻
תסתיים דרבי יאשיה הוא דאמר מערבין												◊
אף על גב דלא כתיב יחידו - כמאן דכתיב יחידו דמי	דאמר: [רבי יאשיה]											◊
אפילו תימא רבי יונתן הוא, שאני הכא דכתיב אחת.												◊
תניא דלא כשנויין:												◊
(ויקרא טז) ולקח מדם הפר ומדם השעיר - שיהיו מעורבין, דברי רבי יאשיה.	[תניא: רבי יאשיה]											◊
מזה בפני עצמו, ומזה בפני עצמו.	רבי יונתן:											◊

<p>◆ תולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ימא-הוציאו לו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא											
והלא כבר נאמר אחת	אמר לו רבי יאשיה:										?
והלא כבר נאמר מדם הפר ומדם השעיר.	אמר לו רבי יונתן:										◊
אם כן למה נאמר אחת											?
לומר לך אחת ולא שתיים מדם הפר, אחת ולא שתיים מדם השעיר.	[רבי יונתן]										!
ולקח מדם הפר ומדם השעיר - שיהיו מעורבין זה בזה. אתה אומר שיהיו מעורבין זה בזה או אינו אלא מזה בפני עצמו ומזה בפני עצמו? תלמוד לומר: אחת.	תניא אידך:										◊
וסתמא כרבי יאשיה.											■